

[Inger Merete Nordentoft.]

tillid til, at det dér ville blive brugt efter sin bestemmelse.

Indtrykket af, at afslaget skyldes, at justitsministeriet selv er part i sagen, fæstner sig, når man i dag ser, at ikke blot de, der har indsamlet materialet og overgivet det til landets øverste myndighed på retsvæsenets område, men også ingeniør T. K. Thomsen finder afslaget uberettiget. For samfundet er det af den største vigtighed, at alle dokumenter bliver fremlagt i denne sag, som i så høj grad har offentlighedens interesse, således at den bliver bedømt på det rigtige grundlag. Derfor må alle oplysninger forelægges i retten, uanset hvem det kommer til at belaste, og for samfundet er det af endnu større vigtighed, at man gør et forsøg på at genoprette tilliden til, at også i sager, hvor anklagemyndigheden er part, sættes alt ind på at opklare sagen.

Jeg har udfra disse betragtninger tilladt mig at stille mit spørgsmål til justitsministeren.

Justitsminister ad interim V. Buhl: Om det af det ærede medlem stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at når anklageren, højesteretssagfører H. H. Bruun, efter aftale med justitsministeriet protesterede mod det af forsvareren fremsatte krav om fremlæggelse af centralkartotekets materiale om firmaet Wright, Thomsen & Kier og dets indehavere, var grunden navnlig den, at det materiale i centralkartoteket, der ikke allerede forelå i akterne vedrørende undersøgelsen mod firmaet, efter justitsministeriets opfattelse måtte være irrelevant for straffesagen mod redaktør Houmann. Redaktøren er tiltalt for en række artikler i „Land og Folk“, hvori rigsadvokat Pihl er beskyldt for korruption, bestikkelse og andre grove embedsforbrydelser under behandlingen af værnemagersagen mod Wright, Thomsen & Kier. Denne sags akter er fremlagt under straffesagen mod redaktør Houmann. Selvom der i centralkartoteket måtte findes yderligere materiale, der kunne have betydning for, om der var grundlag for at rejse tiltale mod Wright, Thomsen & Kier, så ville det ikke have betydning under ærefornærmelsessagen, under hvilken det hverken kan eller skal afgøres, om der er grundlag for at ændre justitsministeriets afgørelse af spørgsmålet om tiltale mod Wright, Thomsen & Kier. Rigsadvokaten måtte ved sin behandling af sagen med føje kunne gå ud fra, at politiets elementære oplysningskilder — også centralkartoteket

— havde været benyttet. At dette også var sket, skal jeg om lidt vende tilbage til.

Det indtagne standpunkt ville iøvrigt være blevet taget til ethvert krav om fremlæggelse af et dokument, som er uden betydning for ærefornærmelsessagen, men her var der altså desuden tale om materiale fra centralkartoteket.

Dette kartotek er — som det blev nævnt af det ærede medlem — oprettet af modstandsbevægelsen under besættelsen og blev efter befrielsen stillet til myndighedernes disposition. I begyndelsen administrerede modstandsbevægelsen selv kartoteket, men i januar 1946 — ikke i 1945 — kom det under politiets ledelse. Hovedparten af kartotekets oplysninger er indsamlet under besættelsen og bygges for en del på anonyme meddelelser. Der er her så mange muligheder for fejltagelser og urigtige oplysninger, at materialet ikke kunne anvendes uden at være bearbejdet. Det blev det heller ikke; det er det aldrig blevet, heller ikke da frihedsbevægelsen endnu sad inde med det. Hele materialet blev gennemgået, og alt, hvad der havde betydning, blev sendt ud til de respektive politikredse til undersøgelse. Endvidere rekvirerede politiet selv, når sigtelse forelå, attest fra centralkartoteket ligesom fra politiets registraturer iøvrigt, og hvis det i attesten omtalte kilde-materiale skønnedes at kunne have interesse, blev det rekvireret og gjort til genstand for nærmere undersøgelse, inden det eventuelt blev benyttet i den pågældende sag. Der er aldrig direkte fra centralkartoteket gået ting ind, som trængte til nærmere prøvelse, uden at en sådan prøvelse først har været foretaget.

Sådan har man båret sig ad, og sådan gør man stadig. Det er altså ikke, som man skulle tro, således, at man under alle forhold nægter at udlevere materiale fra centralkartoteket. Men kravet om fremlæggelse af kartotekets materiale i ærefornærmelsessagen må man modsætte sig af principielle grunde; der må nemlig — som det følger af, hvad jeg her har sagt — være tale enten om oplysninger, som har interesse for sagen mod W. T. K. og derfor allerede er inddraget i sagen mod dette firma, hvilken sags akter som nævnt er fremlagt under straffesagen mod redaktør Houmann, eller også må der være tale om oplysninger, som er fundet uden betydning for sagen mod firmaet og derfor ikke er blevet efterprøvet. Sådanne ubearbejdede oplysninger anvendes som sagt ikke i en sag mod den, hvem oplysningerne angår, og kan så meget mindre